

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/259/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5625201779
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Tisová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5625201779.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Silvie Tisovej a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Petra Straku, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX a D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako rodičia, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Ružomberok, so sídlom Námestie Slobody 9, Ružomberok, IČO: 30 794 536, deti rodičov: matka E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom F. XX/XX, G., a otec: B. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom H. XXX/X, A., prechodne bytom F. XX/XX, G., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, o návrhu otca na zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 20P/68/2025 - 70 zo dňa 24.06.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 20P/68/2025 - 70 zo dňa 24.06.2025 Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) vo výroku I. návrh otca na zníženie výživného zamietol. Vo výroku II. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

V rovine právnej rozhodol podľa § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“).

Predmetom konania bolo zníženie výživného na maloleté deti. Okresný súd skúmal, či došlo k podstatnej zmene pomerov od posledného rozhodnutia o výživnom, ktoré bolo vydané 12.11.2024 a nadobudlo právoplatnosť 08.01.2025. V čase posledného rozhodovania aj v súčasnosti mali rodičia vyživovaciu povinnosť len k týmto dvom maloletým deťom. Matka naďalej pracovala u rovnakého zamestnávateľa, u detí sa situácia nezmenila. U otca nastala zmena len v tom, že od 20.05.2025 nastúpil na výkon trestu odňatia slobody na desať mesiacov. Prvostupňový súd dospel k záveru, podľa ktorého táto skutočnosť sama osebe neodôvodňovala zníženie výživného, keďže výkon trestu bol dôsledkom jeho vlastného úmyselného konania. Zdôraznil, že otec ignoroval predchádzajúce konanie o úprave práv a povinností, nepreberal zásielky a nezúčastnil sa pojednávania. Návrh na zníženie výživného podal až po nástupe do výkonu trestu, čo považoval za účelové. Otec dlhodobo neprispieval na výživu detí. Matka bola nútená žiadať o náhradné výživné.

Súd prvej inštancie preskúmal tvrdenia otca o jeho zdravotných problémoch. Otec uvádzal trombózu dolných končatín, riziko pľúcnej embólie, hypertenziu a ďalšie ochorenia, ktoré si vyžadovali farmakologickú liečbu. Predložil lekárske správy z nemocnice v Poľsku, kde absolvoval vyšetrenia a liečbu. Podľa prvostupňového súdu tieto ochorenia neboli takého charakteru, aby mu úplne znemožňovali uplatnenie na trhu práce. Otec bol schopný vykonávať stavebné práce pri prerábaní domu.

V minulosti podnikal v oblasti autodopravy a stavebníctva, čo sám potvrdil. Dokonca uviedol, že pred nástupom do výkonu trestu vykonával príležitostné administratívne práce. Prvostupňový súd poukázal na jeho pasivitu pri riešení situácie, keď otec nepožiadaval o invalidný dôchodok, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a neplatil si sociálne ani zdravotné poistenie.

Významným faktorom podľa súdu prvej inštancie bola aj skutočnosť, že otec si svoj zdravotný stav zhoršoval nadmerným požívaním alkoholu, čo bolo preukázané v trestnom konaní a potvrdila to aj matka. Alkohol znižoval účinnosť liekov, ktoré otec užíval, a prispieval k zhoršeniu jeho ochorení. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nemožnosť pracovať nebola objektívna, ale vyplývala z jeho nezodpovedného prístupu.

Výkon trestu tak nebol objektívnym dôvodom na zníženie výživného. Súd prvej inštancie aplikoval princíp potenciality príjmov, vychádzajúc z veku, vzdelania, pracovných skúseností a jazykových znalostí otca, ktoré mu umožňovali dosahovať príjem postačujúci na plnenie vyživovacej povinnosti. Otec mohol vykonávať práce sprostredkovateľského či administratívneho charakteru, prípadne požiadať o invalidný dôchodok.

Súd prvej inštancie konštatoval, že výživné vo výške 130 eur na A. a 120 eur na D. nepokrývalo ani polovicu odôvodnených potrieb detí, ktoré predstavovali približne 300 eur mesačne na každé dieťa. Návrh otca bol preto vyhodnotený ako nedôvodný a odporujúci záujmom maloletých detí.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie otec. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, keď uviedol, že nepreukázal zdravotný stav znemožňujúci výkon akejkoľvek práce. Tvrdil, že už v návrhu zo dňa 22.05.2025 predložil lekárske správy o závažných zdravotných problémoch a absolvovaných hospitalizáciách. Poukázal na to, že trpí trombózou dolných končatín, pľúcnou embóliou, hypertenziou a zväčšením pravej komory srdca, čo podľa neho predstavuje vážne ochorenia, ktoré ho trvalo vyradili z trhu práce. Zdôraznil, že ide o progresívne choroby, ktoré sa zhoršujú, s tým, že absolvuje komplexné vyšetrenia v nemocnici v Poľsku, kde mu bola potvrdená diagnóza radiologickým vyšetrením. Namietal, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol ochorenia, ktoré sa v predložených lekárske správkach nenachádzajú, ako pálenie záhy či žalúdočné vredy, a tým skreslil jeho zdravotný stav.

Odmietol aj tvrdenia o nadmernom požívaní alkoholu. Uviedol, že tieto obvinenia sú nepravdivé a nepodložené. Zdôraznil, že jeho zdravotný stav je tak vážny, že ani do budúcnosti nemožno očakávať jeho zlepšenie, ktoré by mu umožnilo uplatniť sa na trhu práce. Uviedol, že rekonštrukciu rodinného domu vykonal v minulosti, keď bol jeho zdravotný stav lepší, pričom v súčasnosti je jeho schopnosť pracovať úplne vylúčená. Namietal tiež, že prvostupňový súd pri určení výživného vychádzal z princípu potenciality príjmov bez toho, aby zohľadnil jeho aktuálne zdravotné obmedzenia. Zdôraznil, že jeho ekonomické pomery sú slabé, zatiaľ čo matka detí má podľa neho dobré finančné možnosti. Navrhol, aby výživné bolo znížené na 50 eur mesačne na každé dieťa.

V doplnení odvolania uviedol, že neúčast' na pojednávaní a nepreberanie pošty nebolo úmyselné, ale spôsobené hospitalizáciou a vážnym zdravotným stavom. Odmietol tvrdenia, že bol pod vplyvom alkoholu; označil ich za nepravdivé a urážlivé.

3. Kolízny opatrovník sa vyjadril k odvolaniu otca. Zníženie výživného nepovažoval za zlučiteľné so záujmom maloletých detí. Z výpovede otca podľa jeho názoru vyplynulo, že bol schopný telefonovať a pracovať s počítačom. Tým potvrdil, že nebol úplne neschopný vykonávať akúkoľvek pracovnú činnosť. Skutočnosť, že tieto činnosti aktuálne nemohol vykonávať z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody, bola následkom jeho vlastného konania. Vzhľadom na uvedené sa kolízny opatrovník stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhol, aby bol rozsudok potvrdený ako správny.

4. Matka sa vyjadrila k odvolaniu otca. Nesúhlasila s návrhom otca na zníženie výživného na maloleté deti. Uviedla, že obe deti boli nepľnoleté, navštevovali základnú školu, kde sa stravovali, a jedno z detí navštevovalo aj školský klub, ktorý bolo potrebné hradiť. Zdôraznila, že otec nikdy neprispieval na výživu detí ani sa nijako nepodieľal na ich výchove, preto nevedel, aké sú bežné náklady. Okrem toho poukázala na náklady na auto. Opísala aj konanie otca, ktorý jej vyberal káble z auta, schovával kľúče, odpojil riadiacu jednotku kúrenia, aby nemohla kúriť, odstavil vodu počas horúčav a vypustil vzduch z kolesa auta.

Uviedla, že každý nový školský rok si na začiatku vyžadoval značné investície. Poukázala na to, že otec namiesto liečby kupoval denne fľašu tvrdého alkoholu, čo videli aj pracovníčky úradu práce, sociálnych

vecí a rodiny, susedia a predavačky; jeho správanie bolo také, že museli byť privolávaní policajti. Podľa nej klamal, keď tvrdil, že o pojednávaní nevedel, pretože poštu nikdy nepreberal a vždy sa zatajoval. Zdôraznila, že ak teraz nemohol pracovať, bolo to len jeho vlastnou vinou, pretože sa nachádzal vo výkone trestu.

Z tohto dôvodu žiadala, aby odvolaniu otca nebolo vyhovené. Zároveň zníženie výživného nepovažovala za zlučiteľné so záujmom maloletých detí a stotožnila sa s vyjadrením kolízneho opatrovníka.

Navrhla, aby rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený ako správny.

5. Kolízny opatrovník k vyjadreniu matky nemal výhrady.

6. Otec sa replikou vyjadril k vyjadreniu matky a kolízneho opatrovníka. Reakciu matky na jeho odvolanie považoval za nepravdivú a nezakladajúcu sa na právnych skutočnostiach. Namietal, že matka si vymyslela tvrdenia o jeho správaní, ktoré podľa neho nezodpovedali realite. Vyjadrenie kolízneho opatrovníka označil za nesprávne, keďže podľa jeho názoru vychádzalo z nesprávne zisteného skutkového stavu a nezaoberalo sa právnymi skutočnosťami podstatnými pre spravodlivé rozhodnutie.

7. Otec vo svojom doplnení odvolania uviedol, že prvostupňové konanie prebehlo v jeho neprítomnosti, pretože v čase rozhodovania bol dlhodobo chorý a hospitalizovaný. Tvrdil, že tým došlo k znemožneniu jeho práva zúčastniť sa na konaní a uplatniť právo na obhajobu. Z tohto dôvodu žiadal, aby mu odvolací súd umožnil osobnú účasť v odvolacom konaní.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a/ CMP), preskúmal vec v intenciách ust. § 65 a § 66 CMP a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP rozsudok prvostupňového súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré následne správne právne posúdil a pri rozhodovaní vychádzal zo zásad stanovených Zákomom o rodine týkajúcich sa vyživovacej povinnosti rodičov k nezaopatreným deťom, resp. jej zmeny v dôsledku zmeny pomerov. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto len konštatuje správnosť jeho záverov (§ 387 ods. 2 CSP), majúc za to, že otec v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, resp. s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie.

10. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že od posledného rozhodnutia o výživnom nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného. Skutočnosť, že otec nastúpil na výkon trestu odňatia slobody, nie je objektívnym dôvodom na zníženie výživného, keďže ide o následok jeho vlastného úmyselného konania. Pokiaľ by otcovi v dôsledku vlastného nezodpovedného správania a páchania trestnej činnosti nebol uložený trest odňatia slobody, nebol by teraz fakticky obmedzený v pracovných možnostiach a bolo by v jeho možnostiach a schopnostiach vykonávať práce, z ktorých by bol schopný platiť stanovené výživné. Odvolací súd sumarizuje, že výkon trestu nemôže byť dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti, pretože povinný rodič si musí byť vedomý, že jeho konanie nesmie ísť na úkor maloletých detí.

11. Na potvrdenie správnosti vyššie uvedeného záveru súdu prvej inštancie ako i súdu odvolacieho v prejednávanej otázke (a obdobnej skutkovej situácii) odvolací súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1181/07, v ktorom okrem iného bolo konštatované:

„V zmysle čl. 32 ods. 4 Listiny je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a naopak, deťom sa potom zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento ústavne zaručený princíp ochrany práv teda zahŕňa zo strany rodičov zabezpečenie materiálnej a nemateriálnej povahy, a to, aby dieťa mohlo dostatočne rozvíjať svoje možnosti a schopnosti vedúce k jeho uplatneniu v spoločnosti.

Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinnosti rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v ust. § 85 ods. 2 Zákona o rodine (v SR § 62 ods. 2 Zákona o rodine), pričom povinnosťou súdu pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti u každého z rodičov je prihliadať na to, kto z rodičov sa osobne stará o svoje deti, pričom tento podiel osobnej starostlivosti by sa mal vždy zohľadniť pri posudzovaní rozsahu vyživovacej povinnosti u každého z rodičov osobitne, v závislosti od veku a vyspelosti dieťaťa. Ak sa rodič svojím úmyselným konaním, pre ktoré bola na neho uvalená väzba a pre ktoré bol následne odsúdený na trest väzenia (odňatia slobody), zbavil objektívnej možnosti plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému

dieťaťu, nemožno túto skutočnosť pričítať na ľarchu tohto dieťaťa, ktoré podľa čl. 32 ods. 4 Listiny má základné právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Opačný výklad vedie k absurdným dôsledkom. Taký výklad by potom viedol k extrémnemu dôsledku, podľa ktorého by sa rodič úmyselným trestným činom voči maloletému dieťaťu, prípadne druhému z rodičov s následným uvalením väzby a uložením trestu väzenia po právoplatnom odsúdení „zbavil“, resp. „mohol zbaviť“ vyživovacej povinnosti voči svojmu maloletému dieťaťu.“

12. Pokiaľ otec poukazoval na svoje zdravotné problémy, nepreukázal, že ide o takú zmenu ktorá by nebola známa pri poslednom určovaní výživného. Rovnako tieto zdravotné problémy neboli preukázané v takej intenzite, aby mu úplne znemožňovali uplatnenie na trhu práce. Naopak, z jeho vlastných tvrdení vyplynulo, že bol schopný vykonávať stavebné práce a príležitostné činnosti aj napriek týmto ochoreniam. Navyše aj v rámci výsluchu uviedol, že vedel vybaviť záležitosti do Poľska, zatelefonoval alebo preložiť z poľského jazyka (viď zápisnica z pojednávania dňa 24.06.2025), čo by mu umožňovalo vykonávať administratívnu prácu, ak tvrdil, že fyzickú prácu už nemôže vykonávať. Pri podnikaní sprostredkoval prácu a pracoval aj s počítačom. Vzhľadom na svoje skúsenosti s podnikaním vo viacerých odboroch (kamiónová doprava, sprostredkovanie práce, stavebné práce) a znalosť poľského jazyka odvolací súd podčiarkuje, že otec by mal potenciál dosahovať primeraný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti v doterajšej výške, pokiaľ by bol na slobode. Každý rodič by mal vynaložiť maximálne úsilie, aby si mohol plniť vyživovaciu povinnosť voči nezaopatreným deťom v primeranom rozsahu, ktorý zodpovedá ich potrebám. Ak vo výkone trestu odňatia slobody nemá možnosť vykonávať administratívnu prácu, je to len na jeho vrubu, pretože je to on, kto sa dopustil protiprávneho konania, ktoré spôsobilo jeho trest odňatia slobody a obmedzenie pracovných príležitostí.

13. Nedôveryhodne znejú otcove argumenty, podľa ktorých z jeho strany nedochádzalo k zneužívaniu alkoholu, keďže v rámci trestného konania mu bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a bolo mu uložené aj ambulantné ochranné protialkoholické liečenie (viď rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 1T/18/2022-155 zo dňa 06.04.2022), ktoré absolvoval od 10.10.2022 do 16.03.2023. Aj následne dňa 12.03.2023 porušil povinnosť spočívajúcu v zákaze požívania alkoholických nápojov, keď sa zároveň správal agresívne k matke (viď odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Liptovských Mikuláš č. k. RK-1T/18/2022-389 zo dňa 30.10.2024).

14. Pokiaľ otec namietal, že súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení aj diagnózy, ktoré sa podľa jeho tvrdenia nenachádzajú v zdravotných záznamoch, odvolací súd konštatuje, že tieto údaje vychádzali z názvov liekov uvedených v predložených lekárskejších správach. Prvostupňový súd zohľadnil medikamentóznú liečbu a z nej vyplývajúce ochorenia, pričom išlo o logický postup pri hodnotení zdravotného stavu. Otec pritom sám tieto záznamy predložil a opieral o ne svoju argumentáciu.

Skutočnosť, že súd prvej inštancie doplnil diagnózy podľa účelu užívaných liekov, nemožno považovať za porušenie jeho práv ani za nesprávne zistenie skutkového stavu, keďže napadnutý rozsudok jasne uvádza, na aké ochorenia sa liečba vzťahovala.

15. Odvolací súd konštatuje, že výživné vo výške 130 eur na maloletého A. a 120 eur na maloletého D. nepokrývajú ani polovicu odôvodnených potrieb detí, ktoré boli ustálené vo výške približne 300 eur mesačne na každé dieťa. Otec pritom nezabezpečuje ani osobnú starostlivosť o maloleté deti. Zníženie výživného by tak bolo v rozpore so záujmom maloletých detí, ktoré majú právo na zabezpečenie svojich oprávnených potrieb.

16. V súhrne vyššie uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu preto správny záver prvostupňového súdu, podľa ktorého pri posudzovaní schopností a možností otca ako povinného rodiča je potrebné vychádzať z princípu potenciality príjmov. Otec vzhľadom na vek, vzdelanie, pracovné skúsenosti a jazykové znalosti má predpoklady na dosahovanie príjmu, ktorý by mu umožnil plniť vyživovaciu povinnosť v určenej výške aj pri jeho zdravotnom stave. Skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu, nemôže viesť k zníženiu výživného, keďže ide o stav, ktorý si spôsobil vlastným konaním a je v rozpore s jeho povinnosťou vynaložiť maximálne úsilie, aby si mohol plniť vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom. Odvolací súd preto dospel k záveru, podľa ktorého napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP nezistiac dôvody pre priznanie ich náhrady niektorému z účastníkov.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).